

Sygn. akt I ACa 197/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Piotr Wójtowicz
Sędziowie :	SA Ewa Jastrzębska SO del. Ewa Solecka (spr.)
Protokolant :	Magdalena Bezak

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2015 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa D. M.

przeciwko E. P. i (...) Spółce Akcyjnej w B.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji pozwanej E. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 14 listopada 2014 r., sygn. akt I C 113/14,

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanej E. P. na rzecz powoda 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO del. Ewa Solecka	SSA Piotr Wójtowicz	SSA Ewa Jastrzębska
----------------------	---------------------	---------------------

IACa 197/15

UZASADNIENIE

D. M. wniósł przeciwko E. P. oraz przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w B. - Wydawcy Gazety (...) pozew żądając:

I. zobowiązania ich do:

- 1) natychmiastowego zaniechania naruszenia dóbr osobistych D. M. polegającego na podawaniu nieprawdziwych i pomawiających go informacji, opublikowanych w artykule prasowym z dnia 19 listopada 2009 r., zamieszczonych pod tytułem „(...)”
- 2) zaniechania dalszych naruszeń dóbr osobistych D. M. poprzez zakazanie obojgu pozwany podawania na przyszłość we wszystkich pismach, a w tym w Gazecie (...) powyższych nieprawdziwych i pomawiających go informacji,
- 3) opublikowania na własny koszt na łamach gazet: (...) w B. oraz (...) w B. na pierwszej stronie, pod widocznym tytułem dużą czcionką, oświadczenia o wskazanej w pozwie treści.

II zasądzenia od każdego z pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu.

Pozwane wniosły o oddalenie powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej:

1. zobowiązał pozwanych: E. P. i (...) Spółkę Akcyjną w B. Wydawcę Czasopisma „(...)” do opublikowania na własny koszt, w terminie 14 dni od uprawomocnienia wyroku, na łamach: (...) na stronie głównej oraz w gazecie (...) na drugiej lub trzeciej stronie, standardową czcionką właściwą dla danej gazety oświadczenia o następującej treści: ”E. P. i (...) Spółka Akcyjna w B. - Wydawca Czasopisma „(...)” przepraszają Pana D. M. za to, że w artykule prasowym z dnia 19 listopada 2009 r. pt. tytułem „(...)” zawarły informacje niezgodne z prawdą, posiadające charakter krzywdzący oraz pomawiający D. M. o czyny i zdarzenia, które nie miały miejsca, czym naruszyły jego dobra osobiste”,
2. oddalił powództwo o zaniechanie dalszych naruszeń dóbr osobistych powoda
3. w pozostałej części umorzył postępowanie,
4. zasądził od pozwanych na rzecz powoda solidarnie kwotę 977 zł tytułem kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie powyższe Sąd oparł na następujących ustaleniach i zważeniach:

W czasopiśmie (...), wydawanym przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w B., na stronie internetowej www(...), w dniu 19 listopada 2009 r. ukazał się artykuł pt. „(...)”. W jego treści, stanowiącej wywiad udzielony przez E. P., pozwana E. P. wskazała, że:

- jej poprzednicy w spółce wyrządzili szkody na ponad 2 miliony złotych, co zgłosiła do Prokuratury, gdyż była to zorganizowana grupa przestępcza kierowana przez D. M.,
- D. M. jest osobą bardzo kontrowersyjną, która z wielką ochotą pomawia inne osoby o różne czyny przestępcze, aby odwrócić uwagę od swojej kryminalnej działalności, w tym był inspiratorem akcji ABW w siedzibie (...) S.A.,
- dla D. M. ważne jest zatuszowanie przestępstw gospodarczych,
- D. M. roztrwonił lub przywłaszczył majątek Spółki,
- właśnie ten nieszczęsny D. M. tworzy bajki dla ratowania swojej skóry i majątku.

Co najmniej do dnia doręczenia odpisu pozwu pozwany r. była możliwość zapoznania się treścią artykułu w Internecie na stronach archiwalnych (...).

Powód D. M. do 2007 r. był właścicielem udziałów w Spółce z o.o. Biuro (...) z siedzibą w B., był Prezesem Spółki (...) S.A. w K., do maja 2009 r. był właścicielem Spółki (...) S.A. W 1998 r. został wybrany do Rady Miasta B., a w 1999 r.

został powołany do Zarządu Miasta B.. W 2002 r. kandydował na stanowisko Prezydenta B.. Od tego czasu nie pełnił żadnych funkcji publicznych. Powód nigdy nie był prawomocnie skazany.

W dniu 31 października 2014 r powód cofnął żądanie pozwu o zaniechania dalszych naruszeń dóbr osobistych D. M. poprzez zakazanie obojgu pozwany podawania na przyszłość we wszystkich pismach, a w tym w Gazecie (...) nieprawdziwych i pomawiających go informacji, a to z uwagi na fakt, iż artykuł został usunięty ze strony (...).

Sąd Okręgowy wskazał, że podstawą żądania w niniejszej sprawie jest art. 23 k.c. i art. 24 k.c. Przedmiotowy artykuł z dnia 19 listopada 2009 r. pozwala na identyfikację powoda. Stwierdzenia w tym artykule prasowym zawarte, że powód kierował zorganizowaną grupą przestępczą, która wyrządziła spółce szkody na ponad 2 miliony złotych i co wymagało zgłoszenia Prokuraturze, powód jest osobą bardzo kontrowersyjną, która z wielką ochotą pomawia inne osoby o różne czyny przestępcze, aby odwrócić uwagę od swojej kryminalnej działalności, ważne jest dla niego zatuszowanie przestępstw gospodarczych, roztrwonil lub przywłaszczył majątek Spółki, sprowadzają się do określenia działalności powoda jako działalności przestępczej, a więc, że dopuszczał się on czynów zabronionych.

Biorąc pod uwagę obiektywne kryteria oceny naruszenia dóbr osobistych, uznać należy zdaniem Sądu Okręgowego, że taka treść artykułu, wskazująca, że powód popełnił czyny zabronione, stanowi naruszenie jego dóbr osobistych w postaci czci, dobrego imienia i godności. Stanowi to bowiem pomówienie powoda o przestępcze postępowanie, mogące narazić go na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu i działalności gospodarczej. Należy również przywołać treść art. 13 ust. 2 ustawy Prawo prasowe, który stanowi, że nie wolno publikować w prasie danych osobowych i wizerunku osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe, jak również danych osobowych i wizerunku świadków, pokrzywdzonych i poszkodowanych, chyba że osoby te wyrażą na to zgodę.

W ocenie Sądu Okręgowego, pozwani nie wykazali wyłączenia bezprawności ich działania. Nie uzyskali bowiem zgody powoda na publikację artykułu z dnia 19 listopada 2009 r., a także nie przeprowadzili skutecznie dowodu prawdy. Z akt sprawy nie wynika, aby powód wyraził zgodę na publikację artykułu. Pozwani nie podnieśli, aby taką zgodę uzyskali.

W wypadku naruszenia dóbr osobistych pokrzywdzonego przez przypisanie mu - w artykułach prasowych - popełnienia przestępstwa okolicznością uchylającą bezprawność jest przeprowadzenie dowodu prawdy. O popełnieniu przestępstwa, skazaniu, można mówić dopiero od chwili prawomocności wyroku skazującego, gdyż do tego czasu obowiązuje zasada domniemania niewinności wyrażona w art. 42 ust. 3 Konstytucji i art. 5 § 1 k.p.k. Pozwane nie wykazały, aby w stosunku do powoda zapadł jakikolwiek prawomocny skazujący wyrok sądu karnego. Należy zatem przyjąć, że opisanie powoda jako kierującego zorganizowaną grupą przestępczą, która wyrządziła spółce szkody na ponad 2 miliony złotych, osobę bardzo kontrowersyjną, która z wielką ochotą pomawia inne osoby o różne czyny przestępcze, aby odwrócić uwagę od swojej kryminalnej działalności, osobę tuszującą przestępstwa gospodarcze, trwoniącą lub przywłaszczającą majątek Spółki, jest nie tylko nieprawidłowe z punktu widzenia procedury, ale także stanowi naruszenie dóbr osobistych powoda.

Sąd Okręgowy wskazał, że podstawy odpowiedzialności pozwanych są różne.

W stosunku do pozwanej E. P. są to art. 23 i art. 24 k.c., które odnoszą się do bezpośredniego sprawcy naruszenia dóbr osobistych. Naruszające dobra osobiste powoda sformułowania zawarte w przedmiotowym artykule zostały wypowiedziane przez pozwaną E. P.. Oznacza to, że jej zachowanie spowodowało naruszenie dóbr osobistych powoda. W stosunku do pozwanej (...) S.A., poza art. 23 i 24 k.c., znajduje ponadto zastosowanie art. 37 i art. 38 ust. 1 ustawy Prawo prasowe.

Mając powyższe na względzie Sąd pierwszej instancji uwzględnił żądanie dokonania przez obie pozwane strony przeprosin za to, że w artykule z dnia 19 listopada 2009 r. pt. „(...)” znalazły się informacje niezgodne z prawdą, posiadające charakter krzywdzący, pomawiające osobę Pana D. M. o czyny i zdarzenia, które nie miały miejsca, czym naruszyły jego dobra osobiste w rozumieniu art. 23 i 24 k.c.

Co do dalszych żądań powoda w zakresie zobowiązania obojga pozwanych do zaniechania dalszych naruszenia jego dóbr osobistych, Sąd Okręgowy uznał, że z uwagi na dobrowolne usunięcie w trakcie procesu przez Wydawcę, którego pozwana jest prezesem, artykułu zawierającego wymienione wyżej sformułowania nie ma obecnie obaw, że pozwani będą w dalszym ciągu naruszać dobra osobiste powoda. Z powyższych w tym zakresie powództwo oddalono. Na podstawie art. 355k.p.c. w związku z art. 203 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w części dotyczącej nakazania natychmiastowego zaniechania naruszenia dóbr osobistych powoda w związku z cofnięciem pozwu w tej części.

O kosztach procesu rzeczono na podstawie art.100 k.p.c.

Pozwana E. P. wniosła apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w punktach 1. oraz 4. i zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 227 i 233 k.p.c., poprzez nierozpoznanie lub oddalenie przez Sąd I instancji wniosków dowodowych pozwanej oraz tym samym niewyjaśnienie w pełni stanu faktycznego sprawy i w konsekwencji uniemożliwienie w ten sposób pozwanym wykazania prawdziwości podniesionych twierdzeń względem powoda, a które to finalnie uznane zostały za naruszające jego dobra osobiste,

2. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie, że dołączony do pozwu wydruk strony internetowej stanowi miarodajny i wystarczający dowód na to, iż w przedmiotowej publikacji znalazły się sporne stwierdzenia naruszające dobra osobiste powoda (opisane szczegółowo w pozwie), przy jednoczesnym błędnym przyjęciu, iż pozwane istnienia takich sformułowań nie kwestionowały,

3. naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950r. (dalej: Konwencji) oraz art. 23 i 24 k.c. skutkiem błędnej wykładni norm prawnych zawartych w tych przepisach, w szczególności wzajemnej relacji praw jakie one kreują, czego efektem było odmówienie pozwanym prawa swobody wypowiedzi oraz wyrażania swoich poglądów, jak i jednoczesne wskazanie na bezwzględny prymat nad tymi podstawowymi wolnościami obywatelskimi prawa do ochrony dóbr osobistych,

4. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1k.p.c.,poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, skutkujące błędnym ustaleniem stanu faktycznego polegającym na przyjęciu, że pozwana bezprawnie naruszyła dobra osobiste powoda, choć jej zachowanie było działaniem w uzasadnionym interesie społecznym i zarazem było korzystaniem z prawa do swobodnej wypowiedzi i krytyki względem osób publicznych,

5. naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 5 kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie, a to skutkiem uznania przez Sąd I instancji, że wystąpienie przez powoda z przedmiotowym roszczeniem opartym na art. 24 k.c. przeciwko pozwanej na drogę sądową, nie było w konkretnych okolicznościach niniejszej sprawy nadużyciem jego prawa, które tym samym nie powinno zasługiwać na ochronę, jak też że nie doszło do uczynienia użytku z tego prawa w sposób sprzeczny z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem oraz zasadami współzycia społecznego,

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia, pozwana wniosła:

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości,

względnie o uchylene zaskarżonego orzeczenia.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył :

Apelacja była bezzasadna, wobec czego nie mogła odnieść skutku.

Zarzuty przekroczenia przez Sąd pierwszej instancji zasady swobodnej oceny dowodów podniesione przez skarżącą, były niesłuszne.

Wbrew twierdzeniom pozwanej E. P., materiał dowodowy sprawy dawał wystarczające podstawy do ustalenia, że treść przedmiotowej publikacji była taka, jak twierdził powód i jaka wynika z przedstawionych przez niego wydruków strony internetowej z portalu internetowego www(...), na którym ukazuje się gazeta internetowa (...), której wydawcą jest druga pozwana. Skarżąca nie zaprzeczała temu, iż przedmiotowy materiał zawierał jej wypowiedzi i sformułowania wskazane przez powoda jako naruszające jego dobra osobiste, które analizowane były następnie w niniejszej sprawie w kontekście przesłanek z art. 23 kc i art.24 kc . Podnosiła tylko, że materiał ten w chwili obecnej znajduje się najpewniej w archiwum poszczególnych wydań gazety internetowej i jest trudno dostępny dla przeciętnego odbiorcy. Równocześnie obszernie odnosiła się do wszystkich wymienionych w pozwie, widniejących na wydrukach komputerowych obrazujących przedmiotowy wywiad z E. P. fragmentów tekstu wywodząc, iż te właśnie jej wypowiedzi nie były bezprawne. Jedynie co do słów „zorganizowana grupa przestępcza”, apelująca stwierdziła, iż nie przypomina sobie, by ich użyła (zeznanie pozwanej na rozprawie 26 września 2014 roku).

Okoliczność, iż przedmiotowy materiał obecnie znajduje się na stronach archiwalnych portalu internetowego pozwanej spółki, była irrelevantna dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro tekst ten widniał na stronie głównej przez pewien czas po jego zamieszczeniu tam w dniu 19 listopada 2009 roku, a dotarcie do przedmiotowych stron archiwalnych możliwe jest również obecnie. A zatem, treści uznane za naruszające dobra osobiste powoda były opublikowane w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi nieograniczonej liczbie osób.

Apelująca nie kwestionowała uznania przez Sad pierwszej instancji, iż doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez jej wypowiedzi, postawiła natomiast w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego skutkującego błędnym ustaleniem, iż owo naruszenie dóbr osobistych było bezprawne, co dotyczy raczej naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 24 kc, aczkolwiek błędne ustalenia faktyczne mogą prowadzić do błędnej oceny prawnej. Powołany przepis statuuje zasadę domniemania bezprawności naruszenia dobra osobistego, które może zostać przez sprawcę naruszenia obalone.

Uzasadniając powyższy zarzut skarżąca stwierdziła, że jej zachowanie było działaniem w uzasadnionym interesie społecznym i zarazem korzystaniem z prawa do swobodnej wypowiedzi i krytyki. Argumentacja taka nie zasługiwała na podzielenie. Przedmiotowa publikacja nosiła tytuł „ (...) ”. Zdecydowana większość wypowiedzi pozwanej E. P. dotyczyła tego, jaki był przebieg przeszukania w siedzibie spółki (...) przeprowadzonego przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz krytyki sposobu działania funkcjonariuszy ABW w czasie tych czynności. Pozwana E. P. z własnej inicjatywy, bez związku z przedmiotem udzielanego wywiadu - który obnażać miał nieprawidłowości w postępowaniu ABW - przedstawiła swoje poglądy na temat tego, iż przeszukanie w siedzibie spółki było zainicjowane przez powoda i służyło zatuszowaniu wielkich przestępstw gospodarczych, jakich się on dopuścił oraz zaprezentowała wypowiedzi dotyczące samego powoda, przypisując mu działania niezgodne z prawem i etyką. Bezspornym jest, że pozwana E. P. i powód pozostają w konflikcie, o którym świadczą toczące się pomiędzy nimi inne procesy sądowe. Trudno zatem przyjąć, iż dezawuuując powoda przy okazji relacjonowania działań funkcjonariuszy ABW, apelująca działała w interesie społecznym, na co się powołuje. Na czym ów interes społeczny miałby polegać, skarżąca nie wskazała. Stawiane powodowi zarzuty nie dotyczyły sfery działalności instytucji państwowych lub społecznych, gospodarowania mieniem publicznym itp., a jedynie zarzutów dotyczących wyrządzenia szkody prywatnej spółce.

Nawet działanie w przeświadczeniu, iż podejmowane jest w interesie społecznym nie jest pozbawione bezprawności, jeżeli sprawca naruszenia dobra osobistego nie dochował należytej staranności celem upewnienia się, że stawiane przez niego zarzuty są prawdziwe.

Pozwana E. P. nie była w stanie wykazać w niniejszej sprawie, iż miała podstawy, by przypisywać powodowi inspirowanie Prokuratury do przeprowadzenia przeszukania w siedzibie spółki (...) w celu zatuszowania popełnionych przez niego przestępstw gospodarczych. Także gdy chodzi o pozostałe sformułowania użyte przez pozwaną, którymi naruszone zostały dobra osobiste powoda, to wbrew temu co wywodzi apelująca, nie zdołała ona podważyć domniemania bezprawności swego działania przez wykazanie, iż te twierdzenia o powodzie były prawdziwe.

W tym kontekście odnieść się należy to zarzutów apelacji dotyczących naruszenia zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa procesowego dotyczących postępowania dowodowego. Zgodzić się należy ze skarżącą, że pominięcie przez Sąd pierwszej instancji wniosków o przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach wskazanych przez E. P. sądowych spraw karnych nie było zasadne. Przedmiot i wyniki, ewentualnie stan tych procesów ustalone zostały na etapie postępowania apelacyjnego. Wbrew wywodom apelującej, dowody te nie potwierdzają prawdziwości jej wypowiedzi o tym, że powód prowadził kryminalną działalność oraz że spowodował wielkie szkody majątkowe spółki (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczą.

W sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w (...) pod sygn. akt IIIK 475/09 powód oskarżony był o popełnienie przestępstwa z art. 230 kk, polegającego na tym, iż w zamian za korzyść majątkową miał podjąć się pośrednictwa w załatwianiu wydawania decyzji administracyjnych. Prawomocnym wyrokiem z dnia 22 września 2010 roku powód został uniewinniony. Sąd Rejonowy w B. prowadził także sprawę przeciwko powodowi pod sygn. akt IIIK 790/04, w której powód oskarżony był o podrobienie podpisów R. M.. Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B.z 29 lipca 2011 roku sygn. akt VII Ka 268/11 postępowanie przeciwko powodowi zostało umorzone na mocy artykułu 17 § 1 pkt. 3 i 6 kpk. Przed Sądem Okręgowym w B. toczy się natomiast pod sygn.akt IIK 38/13 postępowanie, w którym powód oskarżony jest o wyrządzenie na szkodę Biura (...) (obecnie (...) sp. z o.o. w B.) szkody majątkowej w łącznej kwocie 3.449.483 zł, tj. o przestępstwo z art. 296§ 1 i 2 kk, którego miał się dopuścić w latach 2008-2009 działając jako prokurent wymienionej spółki (kopia aktu oskarżenia –k.452-461 akt).

Powyższe okoliczności były niesporne .

Tak więc, powód nie został prawomocnie skazany za jakiegokolwiek przestępstwo. Jak słusznie podniósł Sąd Okręgowy, zgodnie z zasadą domniemania niewinności, sam fakt postawienia powoda w stan oskarżenia nie przesądza o jego winie i nie stanowi dowodu, że popełnił przypisywane mu przestępstwo. Nawiasem tylko wskazać można, że powód nie tylko nie był skazany za kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą, ale nawet nie stoi pod zarzutem, iż dopuścił się takiego rodzaju przestępczej działalności.

Słusznie zatem uznał Sąd pierwszej instancji, że pozwana nie obaliła domniemania bezprawności swego działania przez wykazanie prawdziwości swych twierdzeń, gdyż przekonujących dowodów w tym przedmiocie nie przedstawiła.

Wbrew wywodom apelacji, zaskarżony wyrok nie narusza także art. 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950r. przez odmówienie pozwanym prawa swobody wypowiedzi oraz wyrażania swoich poglądów, jak i jednoczesne wskazanie na bezwzględny prymat nad tymi podstawowymi wolnościami obywatelskimi prawa do ochrony dóbr osobistych. Oczywistym jest, że swoboda wypowiedzi jest jednym z fundamentalnych praw obywatelskich w demokratycznym państwie. Nie jest to jednak prawo bezwzględne; doznaje ono ograniczeń wynikających z ochrony, jaką prawo zapewnia innym uprawnieniom i wartościom, np. dobrom osobistym innych osób. W przypadku naruszenia dobra osobistego konkretną wypowiedzią, Sąd waży oba te konkurujące ze sobą prawa i z uwagi na całokształt okoliczności faktycznych sprawy ocenia, czy wolność słowa nie została w danym przypadku nadużyta. Nikt nie jest bowiem uprawniony do takiego korzystania ze swych praw, które bezprawnie godzi w prawa innych osób. Wobec tego, powoływanie się przez pozwaną na prawo do swobodnej wypowiedzi i wyrażania poglądów nie mogło odnieść skutku, skoro przedstawiła ona publicznie nieprawdziwe wypowiedzi o powodzie, a nie zachodziła żadna inna okoliczność uchylająca bezprawność tego działania.

Niesłuszny był także zarzut naruszenia art. 5 kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie, a to z uwagi na niesporny fakt, że strony w ramach wzajemnie przeciwko sobie kierowanych czynności prawnych pozostają w sporach sądowych. Zwrócić też należy uwagę na to, iż wypowiedzi pozwanej E. P. o powodzie znacznie wykraczały poza przedmiot sprawy karnej, która obecnie toczy się przeciwko D. M., w której pozwana jest świadkiem oskarżenia.

Wobec powyższego, apelacja jako pozbawiona słusznych podstaw podlegała oddaleniu, gdyż nie zdołała podważyć słuszności i prawidłowości zaskarżonego wyroku. Sad Apelacyjny orzekł zatem jak w sentencji, na mocy art. 385 kpc. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto na zasadzie art. 98 kpc w zw. z art.391§1 kpc oraz § 11 ust.

pkt.2 w zw. z § 13 ust.1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j.Dz.U. z 2013 r., poz.461)

SSO-del. Ewa Solecka SSA Piotr Wojtowicz SSA Ewa Jastrzębska